

Sahaflığa başladığımdan beri ara sıra ölmüşlerin kitaplarını almaya evlerine gitmem gerekiyor. Genelde yaşlıların kitaplarını alıyorum ama bu sefer bir genç kızın kitaplığına fiyat vermem gerekti. Daha doğrusu okuduğu kitaplardan genç kız olduğunu tahmin ediyorum. Elimi rafta kaplı bir deftere attığımda bir günlük olduğunu gördüm. Sadece ilk kısmında tarih atılmamış iki sayfası doluydu.

Annesi pazarlık ederken iki lafın arasında kızının üşümekten öldüğünü söyledi. Üşümekten ölmüş.

Kışın bu zamanlarını sevmiyorum. Üşüyorum. Üşüdüğüm için kendimi de sevmiyorum. İnsanların ısınmasından nefret ediyorum. İnsanların soğuktan kaçıp kendilerini evlerine kapatmasından da. İnsanın kendi doğasından kaçmasından, evlerine kapanmasından, sonra başkalarını da bunu yapmaya zorlamasından.

İnsan kışın üşümek için yaratıldıysa, başkalarının bunu değiştirmeye çalıştığını anlamak ne kadar güç. Bunu bize alıştıran anlayışa lanet ediyorum bazen. Üşümek gerektiğinde sırtına bir şeyler geçirip, sonra onların yeterince ısıtmadığından şikayet eden insanlar var. Bu bana hayli manasız geliyor. Acıması. Üşümek gerektiğinde üşümeliyiz. Kış üşümek için.

Bunu sevmediğini söyleyebilirsin. Ben de insanların ve hayatın bu kadar zor olmasını sevmiyorum. Geçen gün biri, bana saatlerce sevgilisinin kendisine yaptıklarından anlattı. *Ayrılmış o zaman* dedim. Hayır. Onsuz üşüyormuş. Adamın tek özelliği kocaman peluş bir oyuncak gibi ısıtması. Adama sarılınca ısınıyormuş. İnsanlık ne hale geldi.

Doğal olandan kaçıyor insan. Yazın güneşten kaçıyor. Kışın soğuktan kaçıyor. Sabah uyumak istiyor ve gece uyanık kalmak. Hayatı hep tabiatla savaşıyor geçiyor. Üşümenin bir *keyif* olduğunu bilmiyor, atalarımız üşümedi mi? Buna rağmen daha insandılar değil mi?

BU anlattıklarımın nereye gittiğini sorguluyorum. Bu yazdıklarımın zaman ayıracak kadar zamanı bol insanlarsınız demek ki, en önemli özelliğiniz bu olmalı. Bunun gibi hikayeleri size parayla satan insanlar da var, onları da alıp okuyorsunuz. Adam hayatının iki senesini yarım yamalak bir hikaye uydurmaya ayırmış, bir yanlış, sen de buna çanak tutuyorsun, iki yanlış. Bu yanlışlar birikip üşümekten kaçan insanların hayallerini süslemeye başlıyor, hayallerinizi başkalarına emanet ediyorsunuz. Biz hayal kuramıyoruz, buyrun size üç beş kuruş verelim de siz bizim yerimize kurun.

Üşümekten bahsediyordum ama konuşurken üşümem geçti. Bakın. Bu kadar zor değil. Hava soğuk olabilir ama insan üşümeyebilir. Sadece kafada bitiyor. Kafanda üşümeyeceğine inanıyorsan, üşümüyorsun. Böyle demiyor mu Buddha? Sanırım buna benzer bir şeyler diyor. Şu Yoga yapan insanların söylediği cinsten şeyler bunlar. Üşümek sadece kafamızdaymış. Buna inanıyorum. Üşümem durmuyor ama inanmaya devam ediyorum.

Erkeklerin daha az üşümesi kafalarından mı kaynaklanıyor o zaman? Kafalarında bulunan düşünceler

---

mi onları daha az üşütüyor? Yoksa daha çok kanları mı var? Bence ikincisi. Erkeklerin bir şey düşünebildiğini sanmıyorum. Gördüklerimin çoğunun kafasında tek bir şey vardı.

Belki o şey onları sıcak tutuyordur. Belki. Ama erkek olup sıcak olacağıma, üşümeyi yeğlerim. Hayatın soğukluğunu tüm bedenimle hissetmeye varım. Hayatın beni üşütmesine izin veriyorum ama bunun hiçbir anlamı yok aslında. Kendimi bildiğim gibi onları da bilebilirim.

Hastalık bir de. Annem hep sayıklar hasta olmamamı. Hastalık da iyi. Hepimizin ne kadar kırılgan olduğunu gösteriyor. Kendimi daha kötü hissettikçe, daha iyi hissediyorum. Bir açıdan. Hangi açıdan? Daha ulvi hissediyorum kendimi. Hastalık insana sağlığı öğretiyor diyorlar. Ben sağlıklı olduğum zaman hastalığı öğreniyorum. Bana zaten kimse bakmıyor.